

MUSTAFA IFTCİ • Bozkırda Altmışaltı

MUSTAFA ÇİFTÇİ 1977 doğumlu, ilk ve orta öğrenimini Yozgat'ta tamamladı. 1999 yılında Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun oldu. 2000-2001 yılları arasında Güney Afrika Cumhuriyeti'nde bulundu. Dönüşünde İngilizce okutmanlık, metin yazarlığı, radyo ve TV programcılığı yaptı. Çeşitli dergilerde yayımlanmış hikâyelerini Haziran 2012'de *Adem'in Kekliği* ve *Chopin* adlı kitabında topladı. Halen Yozgat Belediyesi AR-GE ofisi sorumlusu olarak çalışıyor. Evli ve iki çocuk babası.

İletişim Yayınları 1995 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 302

ISBN-13: 978-975-05-1536-1

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Ara Güler

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Birhan Koçak - Emircan Yaşa

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MUSTAFA IFTCI

Bozkırda Altmışaltı

*İçimden geldiđi gibi sevgimi gösteremediđim
Annem'e...*

İÇİNDEKİLER

<i>Handan Yeşili</i>	9
<i>Kara Kedi</i>	23
<i>Ensesi Sararmış Adamlar</i>	49
<i>Ankara'daki Evlatlar</i>	71
<i>Bir İğne Bin Kuyu</i>	87
<i>Elif, Tina, Tolga</i>	109
<i>Piç Sevi</i>	139

Handan Yeşili

Adı Handan'dı.

* * *

Ben lise mezunuyum. Açıköğretimden fakülte bitirmeye niyet etmişim. Fakülte uzamış da uzamış, sakız olmuş. Bir de dükkânın işleri var. Tabii bizim bir de dükkânımız var. O kadar iş arasında bir de dükkân var. O kadar iş dediğim, Handan...

Babam yılların esnafı. Her bir işin ivilini civilini bilir. Boşuna Sansar dememişler. “Sansar Sami” dedin mi bir adım geri duracaksın. Eh biz de sadece bir adım geri değil, istediği kadar geri durduk. Varsa yoksa babamız dedik. Gurbe te gelin giden ablalarım lâl oldu, ağzını açıp da bir gün karşı gelmediler. Annem dersene zaten camız yoğurdu gibidir. Öyle hanım, öyle derin, öyle beyazdır. Beyaz dediğim, güzeldir yani. Derin dediğim anlayışlıdır. Düşün bak, babam gibi toparlak bir adama varmış da gıkı çıkmamış. Babam için ticaretten anlar, anasını boyar babasına satar demişler. Gelin etmişler anamı. Babam yıllarca merkeze bağlı köylerde çerçi

olmuş. Ne bulursa almış, satmış. Sonunda altı dükkân üstü üç katlı bu apartmanı dikmiş. Evde hükmü geçer örfli bir adam. Ablalarımı ilkokuldan sonra dikiş-nakiş kursuna gönderdi. Ablalarımın yaşı on yedi oldu olmadı, hemen biri Almanya'da öbürü Belçika'da birer damat buldu. Damatlar uzaktan akraba olurlar. Babam bir ay içinde nişan, üç ay içinde düğün edip paketledi ablalarımı.

Ben sabah kalkınca gözlerim çapaklı, karnım yarı aç yarı tok dükkâna düşmeye ne zaman başladım hatırlamam. Okul, dükkândan fırsat kalırsa gidilen yerdi benim için. Okul sıralarında dalar giderdim bazen. Babamın lafları vardı hep aklımda. "Okuyacaksan oku ben yok demem. Gözünün önüne bak. Bana güvenme." Benim lise bitip de üniversiteye niyet edince dedi ki bu üniversitenin açığı varmış, orayı oku. Benim kimim var. Burayı bırakma. Aha sana kurulu bir düzen. Anladım ki Sansar Sami bize usul usul liseyi okutmuş. Okuturken de planı yapmış. "Şu düzen bırakılır da gidilir mi? Okuyanları görüyon işte boyunlarında kravat, varyo geliyo bir kuru maaş. Gine de sen bilin..." Sen bilin demek, sıkıyorsa bırak da git demektir. Git de gör gününü, Sansar Sami adamı kurutur vallaha... Ben okusaydım avukat olacaktım dedim bir gün. Ağzının dolusunca güldü babam. "Vay yavrum aklın bu kadar işte. Avukatlık iş mi la? Mille-tin yemediği bok kalmayacak, sen paraynan onu temizleyeceksin he mi? Bunun için okunur mu la?"

Okuyup avukat olma işi yalan olunca dükkâna sarıldım. Bizim dükkânda her şey var. Ampulden iğneye, defterden deterjana... Dedim ya babam evvelden köylerde çerçi imiş. Yani bir eşek, bir at, artık ne bulursa yükleyip satan adam. "Çerçi adamın ağzı laf yapacak. Fırıldak gibi dönecek, fener gibi yanacak," derdi babam.

Ben çiğitten yetiştim. Yani enikliğimden, yani küçüklükten, çekirdekten yetme esnafım. Sabahın seherinde dükkân

açmaya alışmışım. Uykusuz kalmaya alışmışım. Almaya, vermeye, pazarlığa, müşteri küstürmemeye, yeri geldiğinde müşteri kovmaya bile alışmışım.

Her şeyi bilen ben.

Müşteriyi seçen ben.

Alan, satan, veren ben... Handan'ı görünce ne edeceğimi bilemedim. Handan dedim durdum. Handan dedim kaldım. Bir adım atamadım. Öteye gidemedim. Beriye gelemedim. Handan dedim. İsminiz ne güzelmiş diyemedim. Handan dedim, gözleriniz ne yeşilmiş diyemedim.

Handan bir kere, sadece bir kere geldi. Kalem sordu. Defter sordu. Bir de nerede yemek yenir, dedi. Temiz neresi vardır, dedi. "Yemeği beraber yiyek güzellik otum," diyemedim.

Handan gitti. Ben kendime gelemedim. O gün ne aldım ne sattım, kime ne dedim, hiç bilemedim. Çırak niyetine yanımızda duran teyze oğlu Enes var. Abi sana ne oldu, kaç kere kolonyayı fazla doldurdun, hatta yere döktün, dedi. Kaç kere para üstü saymadın. Müşteri çıkıp giderken kafanı sallamadın. Güle güle demedin.

Ben yerimde duramadım. Handan kimdir, necidir, kimseye soramadım. Millet ne der? Yozgat'ın adamına laf lazım. "Gördün mü Sansar Sami'nin oğlu da ırızcı olmuş. Dükkâna gelen avratların peşine düşmüş," demezler mi? Derler. Onlar öyle der de Sansar Sami bizi asmaz mı? Asar, vallaha asar.

Handan'ın saçları düz ki nasıl. Aşağıya doğru zeytinyağı dökmüşsün. Yağ akarken saçlar peşinden gelmiş, öyle yani. Sonra başıma dert olan gözleri var. O gözlerin rengini ben şu Yozgat toprağında görmedim. Vallaha bak görmedim. İnan olsun görmedim. Yeşil ama nasıl bir yeşil? Yosun desem ben yosunu ne bilirim ki? Televizyonda görmeynen yosun yeşili bilinir mi? Yoksa ot yeşili diyeceğim. Yok, öyle cart açık bir yeşil değil. Ne bileyim. Öyle ya da böyle yeşil işte. Handan yeşili dedim bilemeyince. Gözleri de Handan yeşili. Sonra

boy değil ondaki. Sanki bir fidan yalvarmış, yukarı doğru boy istemiş. Yüce Mevlam da vermiş boyu.

Ben sevdalık çekenlere gülerdim. Bir yağdalı kız peşine he mi bu kadar çile, derdim. Çok büyük laf ettim. Çok kimseyle eğlendim. Sen misin eğlenen? Başıma bir dert geldi ki adı Handan.

Ben boyuna posuna türkü çığırmaya başladım. Ama Handan'ı bir daha göremedim. Ne yapsam hey Allah'ım! Enes denen piç çırağımız her şeyi anlar gibi sırtıyor. Arada bir yalandan sinirlenip süpürgeye sarılıp kovalıyorum. Ama tilki gibi dükkânın kapısına dikiliyor. Ağzı lafla dolu.

– Ben hiç karışmam Sansar Sami Eniştem duyarsa...

– Ulan sen kimsin de eniştene Sansar diyon it otu..

– Yiğit namıynan anılır Çetin Abi. Eniştemin namı da Sansar değil mi?

Enes oyun istiyor belli. Ama ben oyun oynayacak tavda değilim. Evvelden olaydı radyo açardım. Radyodakiler kuyruklarına ateş değmiş gibi çığırırlardı. Onlar çalar, söyler, ben de arkalarından söylerdim. Sabah dükkânın önünü süpürür, bir de sulardım. Günüm, gecem aynıydı. Ama ağzımın tadı yerindeydi. Şimdi, Handan denilen bir sevdalık derdine her dakika kırk tevile döner benim halim.

Enes durup durup “O ablaya yandın sen. Ben bilmez miyim?” diye dalga geçedursun. Ben artık alıştım. Hem de Enes'in “o abla” demesi hoşuma mı gidiyor nedir? Enes'e, bu dert aramızda kalsın, dedim. Yaramı gösterir gibi, beni anla aslanım, dedim. Enes o zaman büyüdü de büyüdü. Biz anlarınız sevda çekenin halinden dedi. Güleceğim, çocuk bozulacak. Gülemedim, anla aslanım dedim, beni bari sen anla.

Bir gün Enes nefes nefese geldi.

– Abi bir müjdem var.

– De lan. De neyse, müjden hazır.

– Yok peşin isterim. Bir haftalığımyı hemen isterim.

– Ulan çalışmadan haftalık mı alınır iblis. Sen bu akılları nerden belledin?

– Müjdemo duyunca bu dükkânı tüm veresin gelir ya. Bakma şimdi bize poz atıyon. Ver haftalığımı, al müjdeyi.

Elimi kasaya atar gibi yaptım.

– Ulan yoksa...

Kafa salladı.

– Yaa...

– Vallaha mı?

– Hem vallaha hem billaha. Ver şu haftalığı.

Ben dayanamadım. Verdim parayı. Kolundan tutup tezgâhın arkasına çektim.

– Söyle lan nerde gördün?

Enes paranın da sevinciyle, şeker yer gibi anlattı.

– Sırasöğütlerin oradaki apartmanın duvar dibinde beklerdim, yoğurt kabını verecekler diye. Beklediğim apartmandan Handan Yengem çıktı.

– Handan Yengem diyen dillerini yerim Enes, söyle.

– Ben de peşine düştüm. O gitti, ben gittim. Sonunda bizim okula girdi. Meğer bizim okulda hocaymış ya abi la. Ben de girdim. Okuldaki nöbetçi kızlara dedim ki, “Kız fişkılar şu giden öğretmenin adı Neriman mı?”, “Ne Neriman’ı salak”, dediler. Adımı soyadımı bir güzel söylediler. Türkçe öğretmeniymiş. Sonra çıktığı apartmana koştum. Bir kapıyı çaldım. Handan Öğretmen’e yoğurt getirdim dedim. Kaldığı yeri de öğrendim.

– Ulan Enes sen nesen? Cin misin peri mi? Ulan bunlar nasıl düzenler? Nerden aklına geldi?

Ben hem şaşırılmış, hem sevinmiş, apışıp kalmıştım. Ama Enes devam etti:

– Sen onu bunu boş ver de bu iyiliğimi unutma. Elin âlemin içinde it azarlar gibi azarlama beni.

– Ulan ne azarı? Bundan sonra seni baş tacı etmez miyim?

Enes işini yapmış, çıkmış dışarıya oturmuştu. Ben tezgâhın arkasında hayal pilavı yemeye başladım. Hem de ne hayal! Kır ata Handan'ı bindirip gelin ettim. Sonra dükkânın üst katındaki eve indirdim. Sonra Handan'ı doya doya seyrettim. Seyretmekle kalmadım. Babam da görecek dedim. Dükkân dibine gömdüğü, tezgâh arkasına esir ettiği oğlu nasıl bir gelin seçermiş, nasıl bir kız almış, uyduruk dükkânın için ağzına geleni sayıp demediğini bırakmadığın, üniversiteye salmadığın, adam yerine koymadığın oğlan nasıl bir erkekmiş? Bu sefer senin dediğin olmadı. Bu sefer senin oğlun kendi dediğini yaptı. Kendi istediği kızı aldı diye ne düşler gördüm, ne hayaller kurdum. O sırada kaç müşteri geldi, ne istedi, neler dediyse hep kuş kanadında verdim. Öyle hafiftim. Öyle güzel. Öyle neşeli. Öyle...

Handan'ın evini, okulunu öğrenince daha kolay olur işlerimiz zannediyordum ama ne gezer. Ne faydası varmış ki öğrenmenin. Evine mi gideceğim? Okuluna mı gideceğim? Gitsem ne diyeceğim? Görsem ne diyeceğim? Düşün Allah düşün, sabahlar olmuyor. Sabah oluyor, kalkasım gelmiyor. Dükkâna gidiyorum ama gölgem gidiyor, ben de arkasından gidiyorum. Babam anladı tabii. Benim babam ki Yozgat'ı bir ters bir düz eder de kimse sezemez. Bana dedi ki: "Çetin, aklının dibindekini ben mi sorsam yoksa sen yumurtlar mısın?" Utandım, hem de nasıl utandım. Babaya ne denir ki? "Sevdim" mi diyeceksin. Denmez tabii. Diyemedim. Ben diyemedim ama o anladı. Hem sonradan anlaşıldı ki Enes denen fındık faresi ne biliyorsa okumuş Sansar Sami Eniştesi'ne.

O eniştesine okumuş ama ben bir şey diyemedim. Yok dedim. Ben iyiyim. Bugünlerde midem ağrıyor da ecik, dedim. Babam güldü. Eh öyle olsun, ağrıyan sade miden olsun. Mide ağrısı geçer ama, dedi, gerisini demedi, güldü...

Mide ağrısı tabii ki yalan. Annem de anladı. Benim bir derdim var. Ama biz alışkın değiliz. Anaya babaya bunlar nasıl

söylenir? Ben akşama kadar dükkân, tezgâh bekleyerek büyümüşüm. Ne anaya dert yanmışım, ne babaya “yok” demişim. Anam çok ısrar etti. “Bir şeycik yok. Gelmeyin üstüme,” dedim. Çektim kapıyı çıktım.

Sevdalık çekerken nasıl oluyorsa artık, insanın aklı çalışmıyor. Vallaha çalışmıyor. Bak o kadar düşünüyorum, o kadar dert ediyorum da, demiyorum ki ulan o okula simidi kim verir. Benim arkadaşım Cemil vermez mi? Simit veren Cemil okulun her bir şeyini bilmez mi? Cemil diyon, ne diyon. Yılan olur akar şerefsizim! Cemil’i aradım. Bana uğra, dedim. Hemen mi bacanak, dedi. Yok lan, dedim. Canı tez uyduruk. İkindiden sonra uğra. Peder yavaş yavaş namaza gider. Bir daha da gelmez.

Cemil geldi. Ne ki bacanak, dedi. Senin bacanaklığın batsın. Kuş akıllı pezevenk. Biz burada yanalım da sen simit derdine düş. Cemil meraktan yerinde durmayı unutmuş kıvraniyor. Anlattım usulca. O iş kolay, dedi. O iş benim işim, dedi. Birer kola açtım. Ekmek arasına helva koydum beraberce yedik. Yerken anlattı. “O okulun beden öğretmeni benim iyice ahbabım olur. Okeye dördüncü diye beni alır. Düşün o kadar yani.” Vallaha mı, demişim. “Hem vallaha hem billaha. Okumuş, bedenci olmuş ama kulak asma, boş. Kafası kırık anlıycan. Sen merak etme bacanak.”

Cemil vazifeyi aldı üstüne. Sen karışma, bana bırak, dedi. Yengemiz, bugün, bilemedin yarın bu dükkâna gelecek. Eh ulan Cemil, dedim, bunu da yaparsan gözümde iyice büyüsün.

Cemil gitti, ben başladım doluya aldırmaya, boşa doldurmaya. O zaman hiç aklıma gelmiyor. Aklım çalışsa da desem ki, ulan Çetin sen bir dükkânı bekleyen ve Allah bilir ya o dükkânın peşinde ömrünü geçirecek bir adamsın. O Handan ki okumuş, okumuş da öğretmen olmuş. Ne yani, sana tamam mı diyecek? Tamam, ben buraya gelir gelin olurum

mu diyecek? Buraya gelir, burada kalır, sana varırım mı diyecek? Bunların hiçbiri aklımda yok. İnsan seme bir şey oluyor. Seme dediğim, yani ağzı açık, yani az biraz mal, azıcık da saf oluyor.

Ben kuş gibi titredim. Bekledim ki Cemil haber getirecek. Aramaya da korkuyorum. İyice salak âşık olmayalım. Bunun burası Cemil. Bir makaraya sararsa daha kurtaramayız. Korkuyorum da yani.

Ertesi gün akşama doğru Handan geldi. Yanında bir de uzun boylu adam var. Adam, “Merhaba ben felanca okulun beden eğitimi öğretmeni,” dedi. Ben şifreyi aldım. Bedenci sözlüye kalkmış çocuklar gibi lafı öğütüyor: “Handan Hanım bizim okulumuza yeni geldi. Laf sağdan soldan açılınca ‘ben organik şeylere meraklıyım,’” dedi. “Benim aklıma da siz geldiniz. Sizin yoğurt ve yumurta tamamen köyden değil mi?” Beden hocası ortayı hazırladı, geri çekildi. Dokunsam gol ama ben titriyorum. Dondum, mayın tarlasında eşek oldum kaldım. Handan gülümsemi. O gülümseyince benim ip-ler azıcık gevşedi. Kusura bakmayın. “Tabii bizim her şeyimiz organiktir. Koyun yoğurdu, camız yoğurdu, yumurtalar...” Sayarken bir ara baktım Enes ile Cemil kapıya dizilmişler, sakın aslanım sakın, der gibi elleri, kafalarıyla işaret ediyorlar. Handan bakındı bakındı, “Yumurta alayım,” dedi. “Ama az olsun. Taze olsun,” dedi. “Nasıl olsa burayı öğrendim. Gelir taze taze alırım,” dedi.

Sen gel tabii. Senin gelmediğin dükkânın ben anasını satırım.

Sen gel tabii. Senin almadığın yumurtayı ben yere çalarım.

Sen gel tabii, ben tüm Yozgat’ı bırakır tüm malı sana saklarım sultanım, diyemedim. “Her zaman,” dedim. “Her zaman bekleriz.”

Paralar alındı. Para üstü verildi. Selamlar, hayırlı işler falan derken Handan rüzgârından geriye ben kaldım. Son-

ra Cemil ile Enes şakır şukur girdiler içeriye. Başladılar konuşmaya. Gülmeler, sırtıma vurmalar, daha neler neler. Ben hiçbirini duymuyorum. Enes hem kendine hem Cemil'e ko-la açmış, umursamıyorum. Cemil kaş göz etmiş, fındık almış ceplerine doldurmuşlar. Dükkânın önüne oturmuşlar. San-ki bana düğün etmişler de çerezimi yerlermiş gibi keyifliler. Olsunlar, vallaha da billaha da keyifli olsunlar. Handan gel-di ya... Ne dedi diye düşünmeye başladım. Ne dedi? Na-sıl güldüydü? Ne istedi? O gün, o gece, ertesi sabah... Ben ilmek ilmek bir Handan elbisesi dokudum giydim sırtıma.

Handan'ın öğretmenlik yaptığı ilkokul benim de mezun olduğum okul ya, her yerini biliyorum. Okul Eskipazar'da. Adı evvelden "Devrim"miş, sonra "Mehmet Akif Ersoy" ol-muş. Handan benim eski okulumda olunca emniyeteymiş gibi huzurdayım. Evi okula yakınmış, ne güzel. Ben artık dükkândan azıcık kaçtığım zamanlarda... O tarafı şöyle bir dolaşıp geliyorum. Millet ne işin var demesin diye de bir yo-ğurt kabı alıyorum elime. Kap boş, ama ben doluyum. Hem nasıl doluyum! Ne türküler, ne yalan yanlış şiirler, neler ne-ler. Handan yeşili bir göz alıyorum karşıma. Handan bana bakıyor, ben Handan'a bakıyorum. Gerisini getiremiyorum. Bazen öyle doluyorum ki, gözümden pıtır pıtır döküyorum.

Epeyce bir zaman geçti. Handan gene gelirim dedi ama bir daha gelmedi. Yumurta aldıydı, bitmedi mi? Yoğurt aldıy-dı, tükenmedi mi? Ne yapsak, ne etsek derken, ben yine Ce-mil'e haber saldım. Cemil, "Bir bakalım," dedi. "Ulan neye bakacaksın? Hükümet meselesi mi çözeceksin," dedim. Bir tane vurdum ensesine. "Kızma abi la," dedi, "Bakacaz dedik. Yok demedik ki..."

Cemil çıkınca ben düşünmeye başladım. Ne zamana ka-dar böyle Cemil denen kara oğlanın ağzına bakacağız? Bu işin bir kolaylığı olmalı. Düşün ha düşün. Koca dükkân hesa-bı vız geliyor da bir Handan hesabı bizi çökertti. O günler-

de Enes denen it eniği de lâl oldu, konuşmaz. “Ulan bir çare,” derim, gözüme bakar. Anladım ki bu iş Cemil’e, Enes’e yalvarmayla olmaz. “Haydi oğlum Çetin,” dedim. Kendimi aldım aynanın karşısına koydum. “Ne olacak senin halin,” dedim. “Sen ki bu güne kadar kız defterini hiç açmadın, he mi?” Evet açmadım. “Kız dediğin ne ki,” dedin. “Sevdaya düşeni maymun saydın da oynadın, he mi?” Evet oynadık. Sevdaya düşmüş çok adamla dalga geçmişliğimiz var Allah affetsin. Ama şimdi Handan çıktı geldi. Öyle tezgâh arkalarında düş kurmayla olmaz he mi? Evet olmaz. Olmuyormuş, öğrendik. Sevdaya düşmek yalan mıymış? Haşa, o nasıl laf? Aha, bana baksana...

Ayna karşısında alıp vermelerim sonunda karar verdim. Bir vesile bulunacak, okula gidilecek. Hem de öyle yoğurtlu, yumurtalı bir vesile değil. Essah bir vesile edilecek. Bir mühim iş için okula gidilmiş olacak. O gitmemde Handan’a rastlamış olacağım. O rastlamayı orada bırakmayacağım. Konuşacağım. Yandım, diyeceğim. Öldüm, diyeceğim. Vicdanın yok anladık; ya merhametin de mi yok elekçinin kızı diyeceğim.

Ertesi gün, sabah ben yabancı elbisemi çıkardım. Bir güzel fırçaladım. Anam “Hayırdır?” dedi. “Hayır ana,” dedim. “Hayır olacak inşallah. Sen boş durma! Abdest al, duaya çok. İyi olacak inşallah.” Beni bir görerseniz, it bokundan bir dirhem sertim. Kadir İnanır halt etsin. Sesim öyle kılavlı, öyle ataşlı, öyle erkek ki, görmelisiniz. Kravatı bağlarken, gömlek yakasını hizaya sokarken, ceketi sırtıma geçirirken hep türkü söyledim. Ben bilmiyorum ya, anamla babam kapının arkasından bakarlarımı. Ben kravatı, gömleği, ceketi birer birer kondurdum üzerime. Okula doğru yola çıktım. Çıkarken anam “Bir çay içeydin bari,” dedi, “Konuşurken ağzın kokmaz.” Ne konuşması, dedim. Anam toparlamaya çalıştı. “Yani oğlum dükkâna gelip giden olur da müşteriye ağ-

zın kokarsa?” Neyse, dedim. Kokmaz, bir şeycik olmaz. Hey yavrum hey, sözde ben anamdan, atamdan gizli sevda izi sürüyorum. Hem anam hem babam bilirlermiş her şeyi. Neyse okula doğru yola çıktım. Yolda bir baktım ki ayakkabı boyasız. Çarşıdan geçsem, ayakkabıyı boyatsam bizim milletimiz laf güreştirmeyi pek bilir. “Nereye böyle?” derler. Çöp sokar, merak eder, deşelerler. Benim bir ceket bir kravatım onlara dert olur. Neyse, dedim. Biraz tükürdüm ayakkabıya. Kâğıt mendil ile sildim güzelce. Tükürükten cila yaptım da Handan’a hazırlandım yani.

Yol boyunca bildiğim duaları okudum. Boynumu sıkın kravatı icat edenin ecdadına söveceğim ama hayır işimiz var, toptan günaha batmayalım, dedim. Bir ileri iki geri usul usul okula vardım. Biz mezun olalı çok olmuş ya, her yer değişmiş. Okulun boyası, duvarı, cilası hep değişmiş. Neyse, ben boyasında, cilasında değilim. Ağır ağır çıktım, yıllar önce kan ter içinde çıktığım merdivenlerden. Sonra öğretmenler odasına doğru yürüdüm. Niyetim bizim it eniği Enes’in derslerini sormak, o sormada bulursam Handan ile halvet olmak. Öğretmenler odasına girdim. Daha evvelden bir kere bile giremezdik bu odaya. Ama Handan belasına sırtımdan ter aka aka girdim odaya. “Ben,” dedim, “Öğrenci velisiyim. Enes Karakurt’un velisiyim.” Falan filan... Rehber öğretmeniyle görüşün, dediler. Şimdi âdet böyleymiş. Zaten Handan öğretmenler odasında yoktu. Bir başka kapıyı tıklattım, rehber öğretmene soracağım. “Buyurun,” dedi, girdim içeri. Girmez olaydım. O el kadar rehber öğretmen odası bir karanlık kuyu oldu. Ben içine düştüm. Meğer rehber öğretmen hanımın yanında Handan da varmış. Beni görünce pek tanışıklık vermedi. Ben çıkayım, dedi. Beni öğrenci velisi zannetti. Ben o şaşkınlıkla yutkunarak, “Kalın,” dedim. “Enes’in velisiyim ben. Hem siz benim müşterimsiniz. Hani yumurta almıştınız.” “Ha, evet,” dedi hatırladı. “Hem yoğurt hem yumurtalar gü-

zeldi. Çok sağolun,” dedi. Ben nasıl bir cesaretle bilmiyorum, “Gelmediniz bir daha,” dedim. “Ha, evet,” dedi, “eşim gönderdi bir şeyler. Onlar bitmeden gelmek istemedim”.

Nokta.

Ya da virgöl.

Ne dersenez deyin. İstersenez beni o rehberlik odasına gömün. Ya da oraya gömmeyin de ben Mehmet Akif Ersoy İlköğretim Okulu'nun çatısına çıkıp, koca bir Yozgat toprağına bağırayım. Ulan Enes olacak it dölü! Ulan Cemil olacak şerefi bozuk! Bu Handan evliymiş ya la...

Evet, Handan evliymiş. Eşi de başka bir ilde öğretmenmiş. Tayin beklerlermiş. Beden öğretmeni olacak dangalak, ben de sonradan öğrendim vallaha, diye yeminler ediyor.

Cemil denen fırladak: “Kuran getir el basıyım bacanak. Bilsek eder miydik böyle bir iş?” diye ağız dolusu konuşuyor.

Enes hiç gözüme görünmüyor. Benim karnım ağrıyor diye gelmiyor dükkâna.

Ben o gün rehber öğretmenin odasından nasıl çıktım? Okuldan çıkınca kravatu ne zaman çıkarıp cebime koydum? Ne ara eve geldim? Ne ara yatağına yattım? Hatırlamıyorum. Gece yarısı uyandım. Yavaş yavaş mutfağına geçtim. Mutfağın ışığı annem geldi. Hiçbir şey demedi. Boynuma sarıldı. Usulca sarıldı. Gül sarmaşığı duvara nasıl sarılırsa öyle sarıldı. Ben zaten taş olmuşum. Duvara örülmüşüm. Annem kulağına eğildi. “Adı neydi?” dedi. “Handan” diyemedim, gözlerim doldu. Anamın omzuna yatıp içimde biriken zehri akıttım. Ne kadar ağladım, ne kadar söyledim, ne dedim, bilmiyorum. Sadece yatak odalarının ışığının açık olduğunu, babamın da uyanık olduğunu hatırlıyorum. Babam da dinliyordu yani. O gece annem bildiğı duaları ederek elimi yüzümü yıkatarak beni yatırdı.

Ertesi gün dükkâni babam açtı. Daha ertesi gün, daha ertesi gün derken, ben epeyce gezdim. Çamlığına kadar çıktım,

Yozgat'a yukarıdan baktım. O bakmalarımnda okula doğru yönümü hiç çevirmedi. Küstüm. Hem Handan'a, hem Handan'ı benden evvel alan oğlana, hem beni sirk maymunu gibi giydirip okul yollarına düşüren sevdaya küstüm. Olmadı, dedim. Bu sefer de kendi göbeğimizi kesemedik. Her sefer Sansar Sami'nin dediği dediği çaldığı düdüktü. Bu sefer ben kendi istediğimi yapacak Handan'ı alacaktım. Olmadı, dedim.

Bir aya yakın küs durdum.

Bir ay sonunda küs durmaktan yoruldum. Ya da küs duracak yerlerim ağrıdı herhalde. Ellerim cebimde yokuş aşağı indim. Enes'in evlerinin önünden geçerken sokakta bağırış çağırış içinde bilye oynayan Enes'i gördüm. Yanıma çağırıldım. Gel, dedim. Dükkânda işler çok. Enes bana baktı. "Bana kızdın mı abi la," dedi. "Yok," dedim, güldüm. "Yok, lan ne kızacağım." Beraberce dükkâna doğru yürümeye başladık. Enes'in avucundaki bilyelere baktım. Bir tanesi yeşildi. Hem nasıl bir yeşil... Elime aldım. Hah işte tam bu yeşil dendi, dedim kendime. Bu işte, Handan yeşili...